

BUUDUCNOST

CIRKVE

3-2009

LÁSKA KRISTOVA JE NAŠÍ SILOU

EDITORIAL

Milí čtenáři,

setkáváme se u dalšího čísla Budoucnosti církve ve dnech, kdy se jistě už všichni těšíte na zasloužený čas relaxace a odpočinku.

K obsahu tohoto čísla. Mons. Josef Clemens, sekretář papežské rady pro laiky, se zamýšlí a vysvětluje význam poselství papeže Benedikta XVI. mládeži v kontextu tří let. Předseda Sekce pro mládež Papežské rady pro laiky se zase zamýšlí nad světovými dny mládeže a pastorací mládeže. Tyto příspěvky zazněly na mezinárodním setkání zástupců biskupských konferencí u příležitosti Světového dne mládeže v dubnu 2009 v Římě.

Jaký je profil mladého člověka současnosti? Nad touto otázkou se můžete zamyslet spolu s Mons. Alešem Opatrným, který si odpověď „našel“ pro posluchače Studijně-formačního kurzu Sekce pro mládež.

Ve světě se pohybuje mnoho lidí, kteří trpí nejrůznějšími duševními poruchami. K tomu, jak se v těchto poruchách vyznat, vám doporučuji k přečtení článek Poruchy osobnosti psychologa, psychiatra a především sexuologa Bohnické psychiatrické léčebny MUDr. Slavoj Břichvína.

Určitě stojí za zmínku, že Interdiocézní centrum pro mládež Křižovatka v Příchovicích slaví 30 let. Mládež zde jezdí od roku 1979. A proč? Odpověď zcela určitě najdete v článku Příchovice slaví 30 let.

Přípravy na návštěvu papeže Benedikta XVI., který navštíví Českou republiku ve dnech 26.-28. září 2009 jsou již v plném proudu. Prosím, nezapomínejme na modlitbu za tuto návštěvu a udělejme vše pro to, aby úroda z návštěvy byla bohatá.

Přeji vám požehnaný prázdninový čas a u příštího čísla zase nashledanou

Zdeňka Hennigová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorace mládeže. Ročník XVI., číslo 3. Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Redakce: P.Vít Zatloukal, Zdeňka Hennigová, Eva Renzová, Marie Světničková, Petra Přenosilová, Petr Hrtús, Eliška Josefíková. Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz. Sazba: Jan Krajč a P. Vít Zatloukal. Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8158. Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Odkaz sv. Pavla.....	3
Sydney 2008 – Madrid 2011.....	4
Zamyšlení nad světovými dny mládeže a pastorační mládeže.....	8
Osobnost toho, kdo mládež výchovně doprovází z pohledu a učení Jana Pavla II.....	14
Profil mladého člověka současnosti.....	16
Poruchy osobnosti.....	23
Sekce pro mládež zve, pořádá a informuje.....	29
Příchovice slaví 30 let.....	29
Papež Benedikt XVI. navštíví Českou republiku.....	30
Diecézní setkání mládeže.....	31
40. Diecézní setkání mládeže.....	31

ODKAZ SV. PAVLA

Rok svatého Pavla skončil. Svatý otec nám doporučoval, abychom během tohoto roku znovu objevili postavu apoštola Pavla. Zdůrazňoval, aby Pavel pro nás nebyl jen postavou minulosti, na kterou s úctou vzpomínáme, ale aby se stal i naším učitelem. Abychom se nejen ptali: „Kdo byl Pavel?“ Ale především: „Kdo je Pavel? Co mně říká?“

Zaměřím se na Pavlův odkaz, který nám zanechal, respektive na jeden verš z jeho řeči na rozloučenou v Milétu, která je Pavlovou „duchovní závětí“. Pavel říká: „Nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše.“ (Sk 20,24)

Tato věta souvisí se základními lidskými otázkami, které jsou pro mladé obzvlášť aktuální – jaký má můj život smysl? Co je v životě to podstatné?

Pavel byl přesvědčen, že jeho život nemá žádný smysl, pokud ho nepoužije pro Boží dílo. Pro to, co mu Bůh ve své lásce připravil ještě dříve, než se narodil (srov. Gal 1,15). V tuto chvíli už moc dobře ví, že to, co ho

čeká, nebude procházka růžovým sadem. Jde do Jeruzaléma. Všude na cestě mu proroci předpovídají, že ho tam čeká vězení a utrpení. Ale Pavlovi je jasné, že tato cesta má cenu. Zatím sice přesně neví, proč do Jeruzaléma jde, ale je si jistý, že tam jít musí, protože ho Duch Svatý k tomu „nutí“, jak sám říká (srov. Sk 20,22).

Jeho prioritou nebylo vytřískat ze života, co se dá, nebo uchovat si hlavně to zdravíčko, za každou cenu přežít... Ale tím základním hybatelem v jeho životě byla Boží vůle. Určitě ani pro něj nebylo její hledání něčím snadným.

Přesto však toto hledání má cenu. Člověk pak může žít v jistotě, že jeho úsilí má smysl, protože tak může dát svému životu plnou hodnotu a rozvinout ho do plné krásy.

Není v tomto apoštol Pavel vzorem pro nás i pro naši mládež?

*P. Miloslav Brhel
vikariátní kaplan pro mládež, Pardubice*

SYDNEY 2008 – MADRID 2011

Mons. Josef Clemens

Dne 5. dubna 2009 na mezinárodním setkání zástupců biskupských konferencí a hnutí představil Mons. Josef Clemens poselství papeže Benedikta XVI. mládeži.

Témata příštích tří světových dnů mládeže (World Youth Day - WYD)

XXIV. světový den mládeže 2009: „**Máme naději v živém Bohu**“ (1 Tim 4, 10)¹

XXV. světový den mládeže 2010: „**Mistré dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život**“ (Mk 10, 17)

XXVI. světový den mládeže 2011: „**V Kristu zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry.**“ (srov. Kol 2, 7)

„**Dynamika**“ těchto tří let

Každé setkání má svou logiku a zároveň se vztahuje na ostatní dvě. První pro tento rok **2009** hovoří o naději a začíná citací z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi, v rámci roku sv. Pavla 2008–2009: „**Máme naději v živém Bohu**“ (1 Tim 4, 10).

V současném kontextu je zřejmé, jak je toto téma aktuální pro mladé – o čemž pohovoříme následně. Podobně je zřejmé, že naděje je centrální ctností v křesťanském životě. Papež říká: „Otázka naděje je skutečně v jádru našeho lidského života a našeho křesťanského poslání, zejména v současné době.“

Toto téma má vztah rovněž k misionářskému povolání, které zaznělo na WYD v Sydney, kde papež mladým vysvětlil, že dnes z nás všech Duch Svatý učiní svědky

naděje v srdci světa, ve kterém žijeme, a povzbudil je, aby se účastnili na budování nového světa, kde život je přijímán, láska je štědrá a jednání je osvobozeno od každého egoismu.

Toto jsou jeho slova: „Drazí mladí přátelé, Pán vás žádá, abyste byli proroky této nové éry, posly jeho lásky, kteří jsou schopni přitáhnout lid k Otci a vytyčit budoucnost naděje pro celé lidstvo“ (homilie z 20. července 2008).

Téma roku **2010** vychází z otázky bohatého mládence adresované Ježíši z Markova evangelia: „**Mistré dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život**“ (Mk 10, 17= Mt 19, 16=Lk 18, 18).

V roce 2010 oslavíme 25. výročí listu, který papež Jan Pavel II. napsal mladým v roce 1985, v němž služebník Boží představuje skvělý komentář setkání Ježíše s bohatým mláďencem, jenž v jistém smyslu představuje všechny mladé lidi.² Otázka, kterou klade mláďenec, se týká činnosti: „Co musím dělat?“ Téma WYD 2010 se týká křesťanského poslání ve světě. Cílem tohoto poslání je „dostat věčný život“. Chápeme toto téma jako pokračování toho předchozího, které je soustředěné na naději v život věčný.

Nakonec téma WYD v Madridu v roce **2011** vychází z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům a týká se zakořenění víry v Krista: „**V Kristu zapusťte kořeny, na**

něm postavte základy, pevně se držte víry“ (Kol 2, 7). Papež soustavně povzbuzuje mládež k tomu, aby rozvíjela křesťanskou víru, aby se stala zralou a pevnou, silným a jistým základem pro její život.

Svatý otec předkládá pro tyto tři roky mladým křesťanům pravou a vlastní „formační cestu“ k Madridu. A jak je patrné, toto téma se line kolem tří teologických ctností: víry, naděje a lásky. Jak napsal francouzský básník Charles Péguy, pokud tři ctnosti jsou jako tři sestry, je nejmenší z nich naděje, která vede za ruku zbývající dvě. To je bezpochyby motiv, proč naše putování začíná od naděje.

„Kontext“ tématu

Domnívám se, že téma vybrané pro WYD 2009: **„Máme naději v živém Bohu“** (1 Tim4, 10) je vhodné pro současné okolnosti z různých důvodů.

První vyvěrá z probíhajícího roku sv. Pavla. Téma je vybrané z myšlenek sv. Pavla, protože v jeho listech se slovo „naděje“ objevuje často.

Ale toto téma je důležité také kvůli sociálně-kulturnímu kontextu dneška. Současná krize se představuje v mnoha různých aspektech: finanční krize, krize zaměstnanosti, krize ekonomická, nedostatek potravin a vody pro mnohé národy atd. Ale je to také krize morální, krize rodiny zasažené velkým počtem rozvodů a jiným způsobem života, s čímž souvisí i závažná problematika týkající se porodnosti, bioetiky atd.

Pokud se nad tím vším správně zamyslíme, toto vše značně souvisí s ctností „naděje“. Jedná se o absenci naděje, což brání manželskému páru darovat život, čili založit rodinu. Jedná se o absenci naděje, což brání vládám a firmám budovat očekávané programy. A mladí patří mezi první oběti

této krize naděje. Pokud jim společnost nenabídne nějakou vizi manželské a rodinné budoucnosti, v souvislosti s profesí, jak mohou mít snahu, aby dnes něco budovali? K čemu studovat? K čemu slouží vytváření trvalé lásky? Jestliže se vezme v úvahu, že mládí je samo o sobě časem naděje, žít bez této perspektivy je hrozné.

Posláním církve je poskytnout mladým to, co je vzhledem k jejich vitalitě pro ně nejlepší: schopnost jít kupředu, vzít na sebe závazek, formovat přípravu jejich budoucnosti a budoucnosti světa a tedy naplno žít přítomností.

Navíc se mladých křesťanů týká poslání být svědky naděje svých současníků. Komunita věřících jim musí umožnit, aby se stali, prostřednictvím Boží milosti, svědky naděje pro svět. Ve všech epochách měla společnost prospěch především z působení mladých lidí.

Připomeňme si vliv mladých mnichů ve středověké Evropě a dílo sv. Františka z Assisi. Nebo blíže naší době: sv. Frédéric Ozanam (1813–1853), který ve svých 20 letech založil společnost Sv. Vincence z Pauly (1833) nebo přínos sv. Terezie od Dítěte Ježíše (1873–1897) a blahoslaveného Piera Giorgia Frassatiho (1901–1925), oba zemřeli ve 24 letech.

Mnoho mladých se podílelo na životě našeho světa, protože byli podpírání velkou nadějí. To je naděje, která se nachází v Kristu, živém Bohu, jak potvrdil sv. Pavel přibližně ve svých 20 letech na své cestě do Damašku. A byl jejím vášnivým svědkem až do své smrti.

Vzácné téma papeže Benedikta XVI.

Papež věnoval naději svou druhou encykliku **Spe salvi**. V této encyklice poukazuje na to, jak naděje, tak podstatná

pro tento svět, je přítomná v celém životě církve a v celém Písmu. Jako ilustrativní příklad připomíná krásné svědectví africké svatě Giuseppiny Bakhity narozené kolem roku 1869 v Dárfúru (Súdán).

Otrokyně Giuseppina, která byla bita každý den a následně prodána jednomu italskému konzulovi, našla Ježíše Krista, dobrého Učitele, jenž ji miloval a učinil z ní dceru Boha Otce. Být milována za každých okolností bylo její nadějí. Byla pokřtěna asi v 21 letech a poté si zvolila řeholní život, uchváčena misionářským záplem rozdělit se o svou naději s co větším počtem osob.

V encyklice Spe salvi Benedikt XVI. vysvětluje, jak dominující kultura za posledních dvě stě let usilovala o to založit naději mimo vztah s Bohem. Naděje byla často vkládána pouze do vědeckého a technického vývoje, do politických systémů, do individuální svobody a do materialismu. Bůh byl nepřítomen v mnohých myšlenkových prouděch. A výsledek dobře známe - války a palčivé nespravedlnosti 20. století. Individualismus a beznaděj se nacházejí, jak v bohatých, tak v chudých společnostech a zemích světa.

Ve svém poselství mladým Benedikt XVI. analyzuje: „Zkušenost ukazuje, že osobní kvality a materiální dobra nestačí k tomu, aby byly základem této naděje, již lidská duše neustále hledá. Jak jsem už napsal v encyklice Spe salvi, politika, věda, technika, ekonomie a všechny ostatní materiální prostředky samy od sebe nestačí k tomu, aby poskytly velkou naději, k níž všichni směřují. Touto nadějí, může být jen Bůh, který zahrnuje celek a který nám může předložit a darovat to, čeho my sami nejsme schopni dosáhnout.“³

Proto jedním z hlavních důsledků zapomení Boha je evidentně ztráta, která poznamenává naši společnost samotou

a násilím, nespokojeností a ztrátou důvěry, což často vyústí v zoufalství.

Proto papež vybízí mladé lidi k tomu, aby hledali velkou naději a aby se stali misionáři: „Víme, že jedině v Bohu nalézá člověk svou skutečnou realizaci. Hlavním úkolem nás všech je nová evangelizace, jež pomáhá novým generacím odkrýt autentickou tvář Boha, který je láska. K vám, drazí mladí, kteří hledáte pevnou naději, se obracím stejnými slovy, jimiž se sv. Pavel obracel na křesťany pronásledované tehdejší Římem: „A Bůh, dárce naděje, ať vás naplní samou radostí i pokojem ve víře, abyste prospívali v naději s mocnou pomocí Ducha Svatého“ (Řím 15, 13).

Ve škole sv. Pavla

V tomto roce sv. Pavla Benedikt XVI. předkládá mladým sv. Pavla jako model apoštola naděje. Klíčem jeho naděje je jeho setkání s Kristem na cestě do Damašku. Papež podtrhuje, že pro něj naděje nebyla ani sentimentem ani ideou ani blaženým optimismem, ale darem, jenž se narodil ze setkání se Spasitelem světa:

„Pro Pavla není naděje pouze ideál nebo sentiment, ale živá osoba, Ježíš Kristus, Boží Syn. Vnitřně proniknut touto jistotou bude moci napsat Timotejovi: ‚Máme naději v živém Bohu‘ (1 Tim 4, 10). ‚Živý Bůh‘ je Kristus zmrtvýchvstalý a přítomný ve světě. On je pravá naděje - Kristus, který žije s námi a v nás a který nás volá k účasti na svém vlastním věčném životě. Pokud nejsme sami, pokud je on s námi, nebo lépe, jestli on je naše přítomnost a budoucnost, proč mít strach?“

Tato naděje je prostá a základní a má naprosto jasné následky pro pastorační mládeže. Nemůžeme dát mladým důvod k naději, aniž bychom jim nenabídlí setkání s Kristem. Vše ostatní je druhotné. Bez

nabídnutí silného a primárního vztahu s osobou Spasitele stavíme na písku a nezůstane nic z naší pastorační práce s mladými. Naopak, pokud najdou Mesiáše, obdrží od něj prostředky k tomu, aby šli kupředu životem a aby naplnili své křesťanské poslání. Nejedná se o to, abychom jim dali napít vody z naší osobní zásoby, ale abychom je vedli k prameni. Pouze tak se budou moci navrátit a přivést další osoby.

Prostředky naděje

Jak umožnit mladým křesťanům, aby získali tuto naději prostřednictvím setkání s Kristem? Svatý otec vyjmenovává prostředky, kde se s námi Kristus běžně setkává. Především je to modlitba, výjimečný úkon naděje. Kardinál Ratzinger hovořil více než před dvaceti lety během duchovních cvičení (1986) o modlitbě jako o „interpretaci naděje“ (Tomáš Akvinský) a připojil: „modlitba je jazykem naděje“.⁴ Konkrétně předkládal Otčenáš jako školu modlitby. Tehdy říkal: „Zoufalý člověk se již více nemodlí, protože již více nedoufá; člověk, který si je jistý svou mocí a sám sebou, se již více nemodlí, protože důvěřuje pouze sám sobě. Kdo se modlí, doufá v dobro a v moc, které jdou za hranici jeho vlastních možností. Modlitba je nadějí v činnosti.“

Učínme naše skupiny mladých školami modlitby! Pak se zaměřme na slavení eucharistie a ostatních svátostí, zvláště na svátost smíření, která je „excelentní“ svátostí naděje. Nabídněme velkoryse všechny svátosti.

Naši mladí potřebují být formováni podle této naděje, s trpělivostí a vytrvalostí. Tak se budou moci stát věrohodnými svědky: „Provádějte volbu, již se projevuje vaše víra: ukazujte, že jste prohlédli nástrahy modlářství a peněz, materiálních dober, kariéry a úspěchu a nenecháváte se

přitahovat falešnými přeludy. Nepodléhejte logice egoistických zájmů, ale pěstujte lásku k bližnímu a usilujte o to, abyste dávali sebe a své lidské a profesionální schopnosti do služeb společného dobra a pravdy, stále hotovi odpovědět a obhájit se ‚před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje‘ (1 Petr 3, 15).“

Nakonec papež připomíná, že svatí, první svědkové naděje slávy, která nás očekává, jsou mocnými pomocníky. A uzavírá s krásnou výzvou sv. Bernarda, který představuje Marii jako hvězdu mořskou, jež vede rozptýlené lodě do přístavu.

Poselství blízké mladým

Závěrem bych chtěl dodat, že obdržené ohlasy na toto poselství dosvědčují nakolik je toto poselství přizpůsobené mladým katolíkům a obsahově bohaté a hluboké – aniž by bylo neúměrně dlouhé.

„Je zřejmé, že papež je realista, blízký mladým a jejich životům,“ říká jeden chlapec. „Bylo by zapotřebí se pozastavit a meditovat nad každým odstavcem,“ napsala jedna dívka. „Papež promlouvá k mladým jako otec a skutečně jim pomáhá vstoupit do naděje,“ říká jiná dívka.

Proto bych vás chtěl povzbudit k tomu, abyste přijali toto poselství jako důležitou reflexi Božího slova pro mládež dneška! Vy sami jej rozjímejte a usilujte o jeho předávání ostatním!

Mons. Josef Clemens je sekretářem papežské rady pro laiky.

Celý text poselství papeže ke XXIV. světovému dni mládeže naleznete zde: <http://tisk.cirkev.cz/dokumenty/poselstvi-papeze-benedikta-xvi-ke-xxiv-svetovemu-dni-mladeze.html>

¹ Překlad témat Světových dnů mládeže podle ČEP.

² Srov. JAN PAVEL II. Lettera Apostolica Dilecti Amici ai giovani e alle giovani del mondo in occasione dell'Anno Internazionale della Gioventù (31. 03. 1985), (=Apoštolský list Dilecti Amici adresovaný mladým světa u příležitosti Mezinárodního roku mládeže z 31. března 1985), Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano 1985.

³ BENEDIKT XVI. Encyklika o křesťanské naději Spe salvi (30. listopadu 2007), č. 31. Praha: Paulínky -ČBK, 2008.

⁴ J. RATZINGER. Guardare Cristo. Esercizi di Fede, Speranza e Carità (=Hledět na Krista. Cvičení víry, naděje a lásky), Jaca Book: Milano 1989, s. 54.

ZAMYŠLENÍ NAD SVĚTOVÝMI DNY MLÁDEŽE A PASTORACÍ MLÁDEŽE

P. Eric Jacquinet

Co říct o světových dnech mládeže (WYD)? Jaké je poslání WYD? Proč organizovat taková setkání? Jaké je místo WYD v pastoraci mládeže v církvi? Jak WYD projasňují pastorační práci církve s mládeží? Papežové Jan Pavel II. a Benedikt XVI. dali v průběhu posledních 25 let postupně odpovědi na tyto otázky ve svých různých projevech. Co o WYD říkají?

1. Co jsou WYD?

Prorocká intuice Jana Pavla II.

Podle Benedikta XVI. jsou WYD výsledkem prorocké intuice Jana Pavla II. „...založení Světových dnů mládeže, chtěné prorockou intuicí mého nezapomenutelného předchůdce“ (Benedikt XVI., při návratu z Kolína, generální audience 24. srpna 2005)

Více než jen událost!

Často se WYD vytýkalo, že jsou pouze událostí, která vyžaduje spoustu energie a prostředků, ale nepřináší protihodnotu v obnově všedního života mládeže v církvi. Na toto Benedikt XVI. odpovídá: „*Světové dny mládeže jsou více než jen událost. Jedná se o čas hluboké duchovní obnovy, jejíž plody prospívají celé společnosti. Mladí poutníci jsou naplněni touhou modlit se, žít se Písmem svatým a svátostmi, nechat se proměnit*

Duchem Svatým.“ (Benedikt XVI., generální audience 4. července 2007)

Cíl WYD

Pravidelně se tu a tam objevují myšlenky, jak vylepšit obsah WYD nebo jak je obnovit. Například někteří snili o tom, aby WYD nabízely svědectví o zapojení mladých lidí do úsilí o mír, nebo o ochranu života, o spravedlnost ve světě, nebo do boje proti chudobě a diskriminaci, nebo do ekologie. Také by mohly být významným znamením v oblasti ekumenismu nebo dialogu mezi různými náboženstvími. Všechny tyto cíle by mohly být velmi užitečné, důležité a vítané. Ale je to skutečně cíl WYD? Jaká jsou kritéria pro volbu jednoho či druhého pastoračního záměru? Hledání kritérií pro rozlišování nás nutí mít v patrnosti cíl WYD a jejich vlastní charisma.

Jan Pavel II. definoval cíl WYD následovně: „Prvním cílem Světových dní mládeže je zaměřit víru a život mladých na osobu Krista, aby se stal stálým referenčním bodem, aby svým světlem osvěcoval iniciativy a výchovné projekty směřované k mladé generaci. Ježíš je „refrémem“ každých WYD. A když je posuzujeme všechny dohromady v průběhu tohoto desetiletí, vidíme, že jsou stále naléhavou výzvou k postavení života víry na skále, již je Kristus.“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

Jít společně k setkání s Kristem

Benedikt XVI., stejně jako jeho předchůdce, vidí v WYD setkání s Kristem: „Oslava WYD je vrcholem dlouhé cesty, díky které se setkáváme jedni s druhými a na které se společně setkáváme s Kristem. Nebylo to náhodou, že se v Austrálii stala dlouhá křížová cesta vedoucí napříč městem vrcholnou událostí těchto dnů. Shrnovala ještě jednou všechno, co se událo během předchozích let, a ukazovala na Toho, který nás všechny shromáždil - na Boha, který nás miloval až na kříž. Rovněž ukázala, že papež není hvězdou, kolem které se všechno točí. Je plně a pouze služebníkem Božím. Obrací nás zpět k Tomu, který se nachází uprostřed nás. A konečně slavnostní liturgie je středem toho všeho, protože v ní se uskutečňuje to, co nemůžeme pochopit, ale co přesto neustále očekáváme. On je přítomný. On přichází mezi nás. Nebe se prorhává a země se zaplňuje světlem.“

(Benedikt XVI., projev na kurii, 22. prosince 2008)

Uvést mladé na pouť po cestách světa

Setkání s Kristem se uskutečňuje v průběhu pouti, zdůrazňuje Jan Pavel II.: „Mladí jsou pravidelně vyzýváni, aby se vydali na pouť po cestách světa. V nich se církev spatřuje a vidí své poslání mezi lidmi; s nimi přijímá výzvy budoucnosti a uvědomuje si, že

celé lidstvo potřebuje nalézt mladost ducha. Tato pouť mladých staví mosty bratrství a naděje mezi kontinenty, národy a kulturami. Je to cesta, která je neustále v pohybu, jako život, jako mládež.“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

Učinit zkušenost radosti z víry

Jan Pavel II. a Benedikt XVI. zdůrazňují radost z víry jako jednu z charakteristik WYD, kterou vyzorovali:

„WYD představují „pro mladé příležitost vyznat a hlásat svoji víru v Krista s narůstající radostí“.

(Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996).

„Vždycky jsem zakoušel zvláštní radost na těchto setkáních.“ (Benedikt XVI., apoštolská cesta do Brazílie u příležitosti 5. generální konference latinsko-amerického a karibského episkopátu, setkání s mladými, proslov na městském stadionu Pacaembu, Sao Paulo, čtvrtek 10. května 2007)

„Podle Písma svatého je radost ovocem Ducha Svatého (srov. Ga 5,22): toto ovoce jsme mohli zvláště vnímat během WYD v Sydney.

[...] Nedílnou součástí oslavy je radost. Oslava se dá zorganizovat, ale radost ne. Ta může být pouze nabídnuta jako dar; fakticky nám byla dána v hojnosti; jsme za to vděční. Stejně jako svatý Pavel označil radost za ovoce Ducha Svatého, i svatý Jan ve svém evangeliu přímo spojil Ducha Svatého a radost. Duch Svatý nám dává radost. On je radost. Radost je dar, ve kterém jsou všechny ostatní dary zahrnuty. Je výrazem štěstí, souznění sama se sebou, což nemůže pramenit jinde než v harmonii s Bohem a s jeho stvořením. Zářit, být sdílena – to je podstatou radosti. Misijní duch církve není ničím jiným než impulsem ke sdílení radosti, která nám byla dána.“

(Benedikt XVI., projev na kurii, 22. prosince 2008)

Zjevení Božího díla v srdci mladých

Radost z víry je znamením Božího díla v srdci mladých, o němž dojemně mluvil Jan Pavel II.: „*Během nezapomenutelných světových setkání jsem byl často dojatý svědectvím o radostné a spontánní lásce mladých k Bohu a církvi. Vylíčili utrpení, které zakoušejí kvůli evangeliu, mluvili o překážkách, které se jevily jako nepřekonatelné a které dokázali s pomocí Boží milosti zvládnout; svěřovali se se svojí úzkostí nad světem sužovaným beznadějí a cynismem, zakoušejícím konflikty. Po každém setkání jsem znovu a živěji pocítil touhu chválit Boha, Toho, který zjevuje mladým tajemství svého království (srov. Mt 11,25).*“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

Zkušenost emauzských učedníků (Lk 24)

V prvním závěru můžeme konstatovat, že během WYD zakoušejí mladí totéž co učedníci putující do Emauz (Mons. Renato Boccardo):

- stejně jako učedníci jsou na cestě, tak i mladí přicházejí na WYD jako poutníci opouštějící svoji vlastní zemi,

- stejně jako Ježíš učí poutníky vycházející přitom z Písma svatého, tak i různé okamžiky WYD tvoří jednu rozsáhlou katechezi, v jejímž centru je slovo Boží – hlásané, dosvědčované, rozjímané, vkládané do modlitby „*Světový den se odehrává kolem různých okamžiků, které všechny dohromady tvoří určitý druh rozsáhlé katecheze, hlásání cesty obrácení ke Kristu na základě zkušeností a základních otázek, které si kladou její adresáti ve svém každodenním životě. Slovo Boží je jejím středem, katecheze nástrojem, modlitba stravou, sdílení a rozhovor*

poznávacím znamením.“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996),

- stejně jako učedníci poznali Ježíše při lámání chleba, mladí se mohou setkat s Kristem při různých bohoslužbách (liturgii, mši svaté, křížové cestě, eucharistické adoraci),

- stejně jako se učedníci vraceli do Jeruzaléma, aby svědčili o živém Kristu shromážděné církvi, která je utvrzuje ve víře. WYD jsou událostí církve, při níž jsou mladí jednak utvrzováni ve své víře, jednak svědky víry pro ostatní.

Vše směřovat k setkání s Kristem v církvi

Ve druhém závěru můžeme odpovědět na otázku, kterou jsme si výše položili: můžeme najít v průběhu WYD náznaky služby míru, spravedlnosti, boji proti sociálním nerovnostem a hladu ve světě, služby ekologii nebo dialogu mezi náboženstvími?

Všechny tyto oblasti jsou pro církve velmi důležitými misijními poli. Vyplynají z poslání sloužit člověku, které církve obdržela, usilovat o jednotu a společenství. Jedním slovem tato poslání církve pramení z lásky Boha k lidstvu (srov. Benedikt XVI., Bůh je láska). Tato láska je nám dána a my jsme dostali Boží přikázání ji žít: „*Jako jsem já miloval vás, milujte se i vy navzájem*“ (srov. J 15,12).

Aby nové generace mohly vstoupit do této lásky a angažovat se ve světě, WYD vedou mladé k prameni lásky, k Bohu samotnému, jehož milosrdenství se projevuje v Kristu, v srdci církve. Ale musíme se v průběhu WYD vyhnout rozptýlení mezi jednotlivé cíle, jakkoli jsou legitimní. Základním cílem je vést mladé lidi k setkání s Kristem. A jsme si jisti, že toto setkání je následně povede ke

službě jejich bratřím.

V tomto duchu je třeba bdít nad tím, abychom udržovali správný kurs při programech, které jsou uskutečňovány v průběhu WYD a v průběhu přípravných dní v diecézích. Při posledních WYD jsme si velice dávali pozor na to, abychom uskutečnili jen to, co připravuje na setkání s Kristem, a odmítli vše, co by přímo nesměřovalo k setkání s Kristem. Prakticky se to promítá do výběru výstav, hudebních vystoupení, divadel, koncertů, okamžiků k odpočinku.

Během WYD a přípravných dní v diecézi jsou potřeba okamžiky odpočinku. Mladí nemohou zůstat zavření v kostele a modlit se celý den! Můžeme jim nabídnout představení světského tance, koncert rockové hudby v podání světských zpěváků? Můžeme zařadit turistiku do programu během přípravných dní v diecézi?

Výběr, který byl učiněn a který se ukázal jako správný a plodný, byl nedát prostor animacím a zábavě sekularizované kultury, aby se zachovalo jen to, v čem je zabydleno tak či onak hledání Krista. To nebrání tomu, aby se uskutečnil křesťanský rockový koncert a tradiční tance, jestliže je vše explicitně orientováno ke Kristu v církvi. Při výběru aktivit je třeba si klást pro každou z nich tyto otázky: podpoří vztah ke Spasiteli? Umožní objevení církve?

Kritériem je posuzovat věci způsobem souvisejícím s křesťanskou duchovní zkušeností. Máme tedy v tomto kroku velikou míru svobody.

2. Plody WYD

Bratrství

Víme, že zkušenost setkání s Kristem během WYD přináší mnoho plodů, zdůrazňuje Benedikt XVI.: „*Vždycky jsem zakoušel*

zvláštní radost na těchto setkáních. Vzpomínám si zvláště na XX. světový den mládeže, kterému jsem předsedal před dvěma roky v Německu. Někteří z vás, kteří jste tady přítomni, jste tam byli. Je to dojemná vzpomínka díky hojným plodům milosti, které nám byly dány naším Pánem. A nelze pochybovat o tom, že prvním plodem mezi mnohými, o němž jsem se mohl přesvědčit, bylo bratrství mezi všemi jako evidentní ukázka neustálé vitality církve na celém světě.“ (Benedikt XVI., apoštolská cesta do Brazílie u příležitosti 5. generální konference latinsko-amerického a karibského episkopátu, setkání s mladými, proslov na městském stadionu Pacaembu, Sao Paulo, čtvrtek 10. května 2007)

Odpovědnost

Dalším plodem WYD je, že církve předává zodpovědnost mladým lidem. Předávání zodpovědnosti se odehrává již při organizaci WYD: pro setkání v Římě v roce 2000 se jednalo o 25000 dobrovolníků. A během WYD církve posílá mladé na misie, jak zdůrazňuje Jan Pavel II.: „*Mladí, plní nadšení a překypující energií, touží být povzbuzeni, aby „se stali aktivními subjekty, které se účastní evangelizace a sociální obnovy“ (Christifideles laici, č. 46). Tak jsou mladí, v nichž církve rozpoznává svoji vlastnost coby stále mladé nevěsty Kristovy (srov. Ef 5,22-33), nejen evangelizováni, ale oni sami se stávají evangelizátory; nesou evangelium svým vrstevníkům, včetně těch, kteří jsou vzdáleni od církve a kteří ještě neslyšeli hlásat radostnou zvěst.*“

(Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

Volání k povolání

Jedním z důležitých aspektů předávání zodpovědnosti a poslání na misie je volání k povolání. K tomu poznamenává Benedikt XVI. následující: „*Chtěl bych*

znovu vzpomenout na zvláštní setkání, a to se seminaristy, mladými, kteří jsou povoláni osobně radikálnějším způsobem následovat Krista, Mistra a Pastýře. Chtěl jsem, aby jim byl věnován jeden speciální okamžik také proto, abych zdůraznil typický rozměr povolání WYD. V průběhu těch dvaceti let, přesněji během světových dnů mládeže, které jsou speciální příležitostí pro Duchu Svatého, aby dal pocítit silněji své volání, se zrodilo mnoho povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.“ (Benedikt XVI., při návratu z Kolína, generální audience 24. srpna 2005)

Nový začátek

Dalším důležitým plodem WYD je hluboká obnova pastorace mládeže v hostitelské zemi. Během WYD v Kolíně se Benedikt XVI. vyjádřil následovně: „Zkušenost posledních dvaceti let nás naučila, že každý světový den mládeže znamená v určitém smyslu nový začátek pro pastoraci mládeže v zemi, která WYD hostí. Již příprava na tuto událost mobilizuje jak lidské zdroje, tak i prostředky. Krásně jsme to viděli tady v Kolíně: opravdová „mobilizace“ zaplavila zemi, která oživila své síly. Nakonec oslava samotná přináší s sebou vítr nadšení, který je třeba podpořit a abych tak řekl, učinit definitivním. Je to enormní potenciál energie, který se může rozrůst zvláště při rozšíření po celém území. Myslím na farnosti, asociace, hnutí. Myslím na kněze, řeholníky, katechety, animátory pracující s mládeží.“ (Benedikt XVI., WYD v Kolíně, setkání s německými biskupy, 21. srpna 2005)

3. Dopad WYD na pastorační práci církve s mládeží

Podpora práce církve s mládeží

V tomto pochopíme, že WYD hluboce podporují běžnou pastorační práci církve s mládeží. Cituji Jana Pavla II.: „Světový den mládeže je tedy dnem církve pro mladé

a s mladými. Neusiluje o nabrání běžné pastorace mládeže, která často vyžaduje velké oběti a hodně oddanosti. Jde spíše o to, abychom ji podpořili nabídkou nového úsilí o apoštolskou angažovanost a cílů, které vyvolají aktivnější zapojení. Když se snažíme vzbudit mezi mladými trvalejší apoštolskou horlivost, určitě je nechceme izolovat od zbytku komunity, ale právě naopak počínat si tak, aby se stali odpovědnými za apostolat, který směřuje i k jiným věkovým skupinám a k jiným životním prostředím v rámci nové evangelizace.“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

WYD obnovují pastoraci mládeže

Pozorujeme, že WYD nabízejí komplexní odpověď na aktuální potřebu mladých a že obsahují pragmatické prvky, které jsou přítomny od prvních WYD nebo jsou upravené Duchem Svatým během následujících let. Některé prvky, které jsou součástí WYD, mohou objasnit běžnou pastoraci mládeže. Zde jsou některé z nich.

A) rozměr společného života a společenství díky:

- setkáním
- uměleckému rozměru: hudba, představení

B) rozměr církevní díky:

- blízkosti biskupů:
 - kontakt mládeže se službou biskupa
 - biskup musí být zapojen do pastorace mládeže
- značnému zapojení kněží:
 - pastorace mládeže vyžaduje angažované a formované kněze; skutečnost, že je kněz mladý, je výhodou pro kulturní blízkost s mládeží, ale sama o sobě nedává kompetentnost, formace je nezbytná

- různosti mladých, univerzalitě církve

C) hlásání Krista

- srdcem naší pastorační práce je hlásání kerygmatu

Toto hlásání je stále více potřeba, protože mladá generace neslyšela o plánu spásy zjeveném v Kristu. Neví téměř nic o povolání lidské osoby, o Smlouvě, o Boží přítomnosti v nás (milosti), o slovech Smlouvy, což jsou příkázání, o hříchu a spásy v Kristu.

Když Benedikt XVI. mluví k mladým při příjezdu do Sydney (čtvrtek 17. srpna, obřad přivítání papeže, Barangaroo), odhaluje jim plán spásy, přitom vychází zcela jednoduše ze svého pozorování okýnkem letadla.

Děláme to dostatečně?

- hlásání kerygmatu je katechezí zaměřenou na Krista

„Zkušenost světových dní zve nás všechny, pastýře i pracovníky v pastoraci, abychom neustále přemýšleli nad naší službou mládeži a nad naší zodpovědností ukázat jim celou pravdu o Kristu a církvi.

Jak bychom mohli nerozpoznat v jejich masivní účasti, v jejich nadšení a v jejich dostupnosti neustálou žádost o doprovázení na pouti víry, při krocích, které uskutečňují jako odpověď na milost Boží, jež pracuje v jejich srdcích? Obracejí se na nás, abychom je vedli ke Kristu, k Tomu, který jediný má

slova věčného života (srov. J 6,68).“ (Jan Pavel II., dopis u příležitosti studijního semináře o WYD, 8. května 1996)

- svědectví
- hlavní místo pro Slovo Boží

D) kroky víry

Hlásání kerygmatu, které je srdcem naší pastorační práce, musí vyúsťovat v nabídce kroků víry a svátostí, kde se milost Boží dává v hojnosti.

- slavnosti eucharistické a ne-eucharistické, svátost smíření
- křížová cesta
- tichá modlitba a eucharistická adorace

Víme, že mladí touží po těchto nabídkách, když jsou správné, to znamená, když vyvěrají z pravého a přizpůsobeného hlásání a když nabízejí opravdový zážitek Boha v Kristu.

E) předávání odpovědnosti mladým

F) různost přístupů a aspektů zaznamenaná výše a ucelenost pastorační práce kolem setkání s Kristem tvoří sílu WYD.

Tak to chodí i v každodenní pastorační práci s mládeží.

P. Eric Jacquinet je předsedou Sekce pro mládež Papežské rady pro laiky a člen komunity Emanuel.

signály.cz jsou tu právě pro tebe - ty určuješ co na nich bude.

Chybí ti na nich něco? Dej nám vědět, ať to můžeme napravit.

Děkujeme za modlitby a podporu.

OSOBNOST TOHO, KDO MLÁDEŽ VÝCHOVNĚ DOPROVÁZÍ Z POHLEDU A UČENÍ JANA PAVLA II.

P. Roman Kubín

Jan Pavel II. povzbuzuje zvláště kněze a biskupy, aby se stali služebníky, kteří žijí podle nejdokonalejšího vzoru, jímž je Ježíš Kristus. „Jeho rozhovor s mladým mužem, který nalézáme ve všech synoptických evangeliích¹, je nevyčerpatelným zdrojem úvah o tomto námětu. Na tento pramen se též především odvolávám i v letošním listu mládeži.² Je však záhodno k němu sáhnout a čerpat z něho i tehdy, když uvažujeme o svých kněžských a pastoračních závazcích vůči mládeži.“³

Papež Jan Pavel II. zdůrazňuje několik bodů, které se týkají osobnosti doprovázejícího:

1. Každý z nás má být stejně snadno přístupný jako Kristus

Mladík měl k Ježíšovi snadný přístup, mohl se na něj s důvěrou obrátit, mohl se mu svěřit se svými nejdůležitějšími problémy, zvláště s otázkami týkajícími se jeho duchovního života a svědomí. „Je třeba, aby mladí lidé nenaráželi na obtíže, když se chtějí obrátit na kněze, a mají se u něho setkat se stejnou otevřeností, laskavostí a ochotou, když přijdou s problémy, které je trápí. Dokonce i těm, kteří jsou již svým založením odměřenější a uzavřenější, by mělo chování kněze usnadnit překonat zdrženlivost, která z takové povahy vyplývá.“⁴ Otevřenost kněží má být všude tam, kam mladé přitahují zdravé rysy a zájmy jejich věku (např. turistika, sport, oblast kulturních zájmů apod.).

2. Umět naslouchat i odpovídat

Toto umění je výsledkem vnitřní zralosti doprovázejícího. „Ale ještě více je třeba, aby to bylo plodem modlitby, plodem spojení s Kristem Pánem a poddajnosti vůči působení Ducha Svatého.“⁵ Mnohdy mladí otázky nedokáží formulovat úplně jasně. Přesto je to šance naslouchat jim a pomoci jim nalézt odpovědi.

3. Být služebníky pravdy

Mladík očekává, že uslyší pravdu. Pravda může být i náročná. Jsme služebníky pravdy, ne vlastníky. Nesmíme však mít strach od mladých lidí hodně vyžadovat. Někdy se může pravda zdát nad naše síly a může u mladých vyvolávat smutek⁶ pro určitou zdánlivou nedosažitelnost. Přesto však poznání pravdy může vést k očistění a dobru. „Ostatně mladí lidé sami vědí, že opravdové dobro nemůže být laciné, naopak, že vždy něco stojí.“⁷

4. Umět ustupovat do pozadí

Když mladík v evangelium oslovuje Krista: „Mistře dobrý“, Ježíš jakoby ustupoval do pozadí, protože mu odpovídá: „Jen Bůh je dobrý!“ Toto je obzvláště důležitý postoj ve všech našich kontaktech s mládeží. Papež radí: „Na jedné straně musíme vyvíjet co největší osobní úsilí a zájem, musíme vystupovat zcela přirozeně jako přátelé a vůdci, ale současně nesmíme ani na okamžik odsunovat do pozadí Boha a stavět do popředí sami sebe... Každý náš kontakt s mladými lidmi, každá pastorec v jakékoli formě, i v té, která se jeví jako obzvláště světská, musí

ve vsí pokoře otvírat a rozšiřovat prostor pro Boha, pro Ježíše Krista, protože „můj Otec je až dosud činný, i já jsem činný.“⁸

5. Dívat se na mladé s láskou

„Ježíš na něj pohleděl s láskou“ (Mk 10,21). Prvním a nejhlubším zdrojem úspěchu je právě toto Kristovo pohlížení s láskou. Láska k člověku se vztahuje ke všem; pokud je opravdová, tak se nemůže týkat jen někoho (mladých, nemocných...). „Láska k mladým lidem, která je nepostradatelnou vlastností každého čestného vychovatele a každého dobrého duchovního pastýře, si plně uvědomuje všechny přednosti i nedostatky mládí a mladých lidí.“⁹ Láska k mladým lidem vychází především z toho, že se jedná o velmi důležité období, protože se rozhoduje mnoho věcí a do jisté míry i mnoho z budoucnosti člověka. Nezištná láska budí v mladých lidech důvěru, kterou nesmírně potřebují. „...každý z nás by si měl od Pána Ježíše neustále vyprošovat, aby jeho kontakt s mladými lidmi byl účastí na onom „láskyplném pohledu“, jak tomu bylo u mladíka z evangelia, a také na oné lásce, s níž ho miloval. Je třeba se také vytrvale modlit, aby tato kněžská nezištná láska konkrétně odpovídala tomu, co od nás všechna mládež, chlapci i děvčata, očekávají.“¹⁰

6. Vést mladé k dobrému

Ježíš pohleděl na mladíka a řekl mu: „Následuj mne!“ „Následuj Krista, znamená především: snaž se najít a poznat sám sebe co možná nejhlubším a nejryzejším způsobem. Snaž se najít a poznat sám sebe jako člověka.“¹¹ Velkou pomocí při hledání orientace je osoba duchovního vůdce. „Duchovní vůdce vám pomůže rozlišit inspirace Ducha Svatého a pokračovat na dlouhé cestě svobody: svobody, jíž je třeba dosáhnout skrze duchovní zápas (srov. Ef 6,13-17), který je prožíván neustále

a vytrvale.“¹²

7. Sledovat vývoj

Je třeba sledovat neustálý vývoj zvláště některých velmi důležitých témat, je zapotřebí věnovat více času opravdovému naslouchání, společenství a dialogu se zkušenými osobami – biskupy, kněžími, řeholníky, řeholnicemi, laiky – ve výměně pastoračních zkušeností, doktrinárních vědomostí a duchovních zdrojů, které zajistí opravdové osobní obohacení.¹³

Věřím, že slova Jan Pavla II. jsou povzbuzením do života s mladými.

P. Roman Kubín je referentem pro pastorační mládeže brněnské diecéze, ředitelem diecézního centra života mládeže a studentem Košické univerzity.

1 Srov. Mk 10,17-22; Mt 19,16-22; Lk 18,18-23

2 Apoštolský list Svatého otce mladým celého světa u příležitosti Mezinárodního roku mládeže - 1985

3 Apoštolský list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 65

4 Apoštolský list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 66

5 Apoštolský list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 66

6 srov. Mk 10,22

7 Apoštolský list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 67

8 Apoštolský list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás mi-

luje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 67

⁹ Apoštolsky list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 68

¹⁰ Apoštolsky list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 68

¹¹ Apoštolsky list Svatého otce kněžím k Zelenému čtvrtku – 1985, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 68

¹² Poselství Jana Pavla II. k XIII. Světovému dni mládeže z roku 1998, In: Kristus Vás miluje – Jan Pavel II. mládeži, Paulínky, Praha 2005, str. 222

¹³ srov. Pastores gregis - Posynodální apoštolská exhortace Svatého otce Jana Pavla II., čl. 24, str. 22., In: www.cirkev.cz

PROFIL MLADÉHO ČLOVĚKA SOUČASNOSTI

Mons. Aleš Opatrný

Upravený přepis přednášky, která zazněla během Studijně-formačního kurzu pořádaného Sekcí pro mládež ČBK na Erlebachově boudě v dubnu 2009 na téma Převládající kulturní mentalita současné společnosti a dopad na mládež dneška, profil mladého člověka současnosti.

Několik bludů, které se vyskytují, jak mezi křesťany, tak mezi obyvatelstvem vůbec:

1. „**Jsmeme nejateističtější národ v Evropě**“
Ateista je člověk s negativním přesvědčením vůči náboženství. To znamená, že ateista musí mít také svou ateistickou víru, protože pozitivní důkaz, že Bůh neexistuje, je samozřejmě nemožný. Ateista stojí na svém přesvědčení. To, že v naší zemi najdeme mnoho lidí, kteří se nehlasí k žádnému náboženství, je něco jiného než ateismus.

2. „**Oni jsou lidé hledající**“
Někde je církevní slavnost. Kromě stabilních návštěvníků kostela a návštěvníků kostela ze sousedství přijde ještě řada lidí, kterým se říká „čumilové“. Musím se ptát, co ti lidé hledají? Jestli hledají to, co normálně nevidí? Nebo hledají to, co jim nějakým způsobem ozvláštňuje život? A nebo hledají skutečně věci, které souvisí s duchovním životem a s Bohem?

3. „**Žijeme ve společnosti, která je duchovně vyprahlá**“, hledá duchovní hodnoty - kdybychom je vhodně nabídli, tak by je mnoho lidí přijalo. Po stránce duchovní je společnost chudá, ale otázkou je, jestli to člověku opravdu vadí tak, že my jako věřící si myslíme, že by mu to vadit mělo. Měli bychom si dávat pozor, abychom do postojů a názorů druhých lidí nepromítali naše vlastní názory, ať už pozitivně nebo negativně.

Touhy mladého člověka

Žijeme v určitém geografickém, kulturním prostoru a v tomto prostoru jsou a nebo lze vystopovat různé tendence nebo často se vyskytující mínění nebo široce přijímané postoje. Trendy, tendence, to je to, o čem můžeme ve společnosti beztestně mluvit. Jakmile to ale přišijeme na triko jednomu člověku, tak je otázka, jestli mluvíme pravdu, nebo ne.

Charakteristiky tužeb mladého člověka:

- **Užít to, co život nabízí**

Ten, kdo je mladý, je v situaci takového člověka, který např. vyjel na Erlebachovu boudu (1150 m n.m.) autobusem, vystoupil z něj a teď se ptá: „Půjdu do hospody, půjdu na ten kopec, nebo si tady sednu?“ Je tady řada nabídek. Čím jste starší, tím se vějíř nabídek zužuje. A protože nabídka dnes není zrovna malá, tak otázka, jak si užiji toho, co život nabízí, může být až zatěžující. Vede u řady lidí k velké nerozhodnosti a k neochotě se zavázat k jedné životní cestě, ať je to manželství, ať je to řehole, ať je to něco dalšího, co má být celoživotní, protože je tolik možností. A jestliže si zvolím jednu možnost, tak mnohé další odsouvám.

- **Překračovat hranice toho, co bylo včera možné**

Žijeme už dlouho ve společnosti, která říká, že nové je lepší než staré, což - pokud jde o mobilní telefony, notebooky, auta - platí. Ale jakmile se to rozšíří na všechno ostatní, co v životě děláme, tak to tak vůbec nemusí být. Zítřek nemusí být lepší, než byl dnešek. Mé jednání za pět let nemusí být kvalitnější, než bylo teď. Může být, ale nemusí. Překračovat hranice toho, co bylo včera možné, je na jedné straně prométheovská touha nenechat se ničím spoutat, a na druhé straně to může člověku bránit v prožívání. Protože důležité pak už nebude to, co jsem teď prožil, ale to, zda jsem překročil hranici. Zda jsem dál a ještě dál. Doporučuji, aby si o tom člověk přemýšlel sám, do jaké míry se ho to týká.

- **Uplatnit se**

Seberealizace patří do celého svazku naší vnitřní výbavy. Když bychom žádnou neměli, tak jsme jako brambora u cesty, která tam shnije. To pochopitelně nejde. Ale je otázkou, jestli touha uplatnit se je dominantní, nebo je v harmonii s něčím

dalším.

- **Být doceněn**

Člověk si dnes může velmi snadno připadat jako naprosto nezajímavý drobeček v celku světa, a tudíž nedoceněný. Chce něco udělat, aby si ho druzí všimli a docenili jeho individualitu. Možná si vzpomenete, při tom posledním hrozném masakru v Německu, tichý chlapec, který postřílel tolik lidí, psal na svých internetových stránkách: „Teprve uvidíte, jaký je ve mně potenciál.“

Nedocnění člověka může být pro někoho velká zátěž a některé sekty s tímto umí velmi dobře pracovat. Dají člověku pocit, že je důležitý, že je cenný, že je cennější než mnozí jiní.

- **Mít určité pozemské jistoty**

To samo o sobě není špatné. Známe ze starších i nových výzkumů, že pocit zajištěnosti je pro mnohé velmi důležitý (všimněte si předvolebních kampaní a slova „jistota“ v nich). Podobně je pro muže důležitý pocit profesního uplatnění, kvůli tomu může mnohé obětovat.

- **Překročit svou ohraničenost smrtí**

To je touha, která patří do obecné výbavy člověka. Ale u mladého člověka je to v zárodečné formě, která je aktivovaná, jestliže se člověk dostane do ohrožení života. Jinak touha překročit svou ohraničenost smrtí přirůstá, jak člověk stárne, se stále větším vědomím, že můj život, mé možnosti jsou smrtí ohraničené. V mládí to někdy může vypadat tak, že si člověk připadá dokonce neohraničen. První jasný vjem stárnutí bývá někdy kolem třicítky, když si uvědomíte, že něco, co byste v životě chtěli, už opravdu neuskutečíte; že se vám to opravdu do toho života nevejde. A to je první pohlavek, který člověk dostane, když si opravdu natvrdo uvědomí svou ohraničenost.

Kulturní charakteristiky našich současníků

(charakteristika převládajícího, často nacházejícího se smýšlení a postojů, nikoliv hned morální hodnocení. Je to svět, ve kterém se pohybujeme.)

• Pluralismus - ne monismus

Žijeme ve společnosti, ve které vedle sebe existuje řada postojů a preferencí – pracovních, náboženských, kulturních, ... Máme za sebou dobu vlády jedné strany a jednoho úředně povoleného vědeckého světového názoru. Člověk si může v zásadě myslet či povídat, co chce. Ohraničení daná Listinou základních práv a svobod jsou velmi nepatrná proti tomu, co všechno je možné říkat a dělat. A v této pluralitní společnosti úředně není nic preferováno, osobní preference samozřejmě člověk má.

• Hédonismus - ne altruismus

Spíš touha užít a dopřát si než vzdát se něčeho ve prospěch druhých. Samozřejmě že existují mnozí lidé, kteří jsou altruisté; kteří vybírají nezištně do kasiček na dobré účely, kteří jsou ochotni věnovat čas a síly, nezištně pomoci slabším. To existuje. Ale když mluvíme o převažujícím trendu, tak to souvisí s touhou užít si – hédonismus - dopřát si, využít možnosti, které tu jsou, ten přirůstá a ochota věnovat život ve prospěch druhých je menší, zmenšuje se.

• Neschopnost samoty při touze po originalitě

Člověk špatně snáší samotu, ale přitom chce být originální. Řada lidí nesnese fyzické osamění. Musí mít, když ne člověka, tak aspoň elektronické spojení.

• Bezpečí uniformity pod rouškou originality

Být jiný, než jsou ostatní, je pro řadu lidí

dost velká obtíž. Být oblečen jako ti druzí, jednat jako ti druzí, dává člověku určitý pocit bezpečí. A opět má člověk pocit, že chce být originální. Mladší generace to může mít v tom, že je originální ve vztahu ke starší generaci, ale přitom jsou v mnohém stejní.

• „Přerušeni kontinuity“ mezi světem mladého člověka a mezi „světem otců“

Přerušeni určité kontinuity mezi dvěma až třemi generacemi. Děti, rodiče, prarodiče žijí dnes velmi často současně a je tam často přerušena kontinuita v tom smyslu, že nejmladší generace v zásadě nechce pokračovat v cestě svých rodičů.

Dá se to vykládat jednoduchým obrazem. Jestliže byl někdo před 150 lety na vesnici kovářem a měl syna, tak se nejspíš syn taky stal kovářem. Pro toho syna bylo určitým způsobem žádoucí, aby pokračoval v díle svého otce. Jeho táta byl dlouho a dlouho zkušenější než on. Syn se nakonec - když to dobře dopadlo - dostal na úroveň toho táty a případně rozšířil kovářnu a opatřil si pomocníka. Když se podíváme na dnešek, tak rozdíl přes dvě generace (dědeček a vnuk) je velký. Například ve vztahu k výpočetní technice, mobilům se musíte naučit nové věci, ale starší generace už nemusí chtít se je naučit - to je charakteristické pro vyšší věk. Tahle vzdálenost narůstá. A pak je jasné, že 40letý tatínek, který není zrovna IT specialista, bude mnohem hloupější než jeho syn. Nejen co se týče počítače, ale i v řadě jiných věcí přestává být táta vzorem pro svého syna, protože syn toho v dané oblasti ví víc a přenesl si to i dál. A druhá věc je, že daný mladík vyrostl v prostředí plurality, a tak nemusí mít vůbec motiv k tomu, aby pokračoval v cestě svých rodičů. Stává se, že dobře vychované katolické děti, když dospějí, ohrnou nos a jdou úplně jinou cestou. A to ne, že by chtěli zavrhnout své rodiče nebo že by tam bylo zranění. Oni

si prostě zvolí jinou cestu, protože necítí potřebu kontinuity.

Pro mladého člověka je charakteristické

- zaměření na dnešek
- zaměření spíš do tohoto světa než za jeho hranice
- někdy zaměření k tvorbě - seberealizaci, jindy k užívání - konzumu
- velká snaha, aby život nebyl „slzavým údolím“

Úvahy o budoucnosti za smrtí?

Vytěsnění

Ne každý, ale mnohý může žít desetiletí bez závažnější bolesti a bez závažnější jakékoli ztráty, která by vstoupila do jeho života. Jakkoliv máme život hektický a namáhavý, tak ho máme v některých ohledech pohodlný a seřizený tak, aby se v něm těžkosti a bolesti minimalizovaly.

Před 200 lety byla průměrná délka života 35-39 let a veliká dětská úmrtnost (nejmíň 50%). To znamená, že každý člověk byl od svého dětství konfrontován se skutečností smrti, s umíráním. Umíralo se doma a smrt patřila do životní zkušenosti a do běžného obrazu světa. A proto byl také člověk veden k tomu, aby bral na vědomí, že život je velmi ohraničený a ptal se, co bude dál. Proto také byla touha po spáse velmi silná. Dneska řada lidí do svých 50ti let žádnou zkušenost s blízkostí smrti neudělá. Že se zabije kamarád na motorce – to je blbé, že se utopí někdo na Jadranu – to je blbé, ale bezprostřední zkušenost s umíráním blízkých doma, tady není.

Ale zato máme od malička velkou zkušenost se zvládáním těžkostí života. Zvyknout si na školu, „prolézt“ školou základní, školami dalšími, vyrovnat se s agresí kamarádů, spolužáků atd. Nebojujeme už

o život, abychom přežili a neumřeli hladu, což byl problém mnoha lidí před sto a více lety, ale bojujeme, abychom přežili životní zátěže v životě, který je sám o sobě poměrně zajištěný. A to platí do velké míry i o křesťanech. Není naší primární starostí, abychom dobře dopadli za hranicí smrti, ale naší primární starostí je, abychom tento život na zemi vůbec zvládli. Abychom ho zvládli dobře, to znamená pro někoho s minimem zátěže a maximem úspěchu, pro někoho s minimem ztrát. Je otázkou, co s našimi úvahami o budoucnosti za hranicí smrti.

Ten bohatý a člověka vtahující život, to je svět práce a svět zábavy. Tyto dva světy nás jsou schopny opravdu dostatečně zaměstnat. Když přijde na návštěvu ke známým někdo s malými dětmi a chtějí si povídat, tak musí děti nějak zabavit. Když jim dají jednu hračku, tak to chvilku vydrží, ale za chvilku se začnou dožadovat pozornosti, protože si s jednou hračkou pohráli a co dál. Kdyby s nimi šli do hračkářství nebo do místnosti, kde je hromada hraček, tak budou mít od dětí pokoj mnohem delší dobu, protože si prohlídnou první hračku, druhou, třetí, čtvrtou, pátou a oni si pořád mohou povídat. Tohle je naše situace v moderní společnosti – jako dítě ve velkém hračkářství. Máme veliké množství věcí, kterými se můžeme zaobírat, se kterými si můžeme hrát, které nás mohou zaměstnat. A tím pádem nemusíme zrovna přemýšlet o tom, co bude za smrtí. Otázka smrti je často vytěsněna. Zpravidla se to vykládá tak, že s tímto vytěsněním souvisí velký kult mládí. Budeme se pořád tvářit, jako že tady jsou mladí lidé. Touha po tom zůstat mladým. Všimněte si, jak se zdůrazňuje to, že je někdo pořád ještě mladý, i když je mu 60 nebo 70 a více let, místo toho, aby se řeklo, že je to zralý člověk. A pak je to celá záležitost kolem umírání, stále jsou tendence odsouvat ji někam stranou.

„Dívá se na nás z fotbalového nebe“

Naivní obrázky, že ten, kdo zemřel, se na nás dívá z fotbalového nebe, ten zas z muzikantského nebe. Kupodivu jsem nikde nečetl, že by se na nás někdo díval z patřičného pekla. Takže optimismus spásy je dost velký. Ono je za tím přeci jenom přesvědčení, že život člověka nemůže jen tak skončit v nicotě.

Setkání s blízkými „někde“

Proto také lidé, když už se dostanou do situace, že jim někdo blízký umírá, tak přemýšlí, s kým se setká „někde“. To je zajímavé, sociální vazby hranici smrti mnoha lidem transcudují.

Reinkarnace

Lidová víra v reinkarnaci, která zní: „Ono to na tom světě za moc nestojí, ale třeba bych si to ještě jednou zkusil a potom to bude lepší.“ Víra v reinkarnaci je opět výraz nekultivovaného přesvědčení, že bychom se měli dostat za smrt dál.

Představa útěsná a nebo žádná

Část lidí nemá představu žádnou. Chybí jim často moment zodpovědnosti za vlastní život, případně téma odplaty pozitivní i negativní, ochota přemýšlet o posledních věcech, vztah, který je chápán jako silnější než smrt a zkušenost s umírajícím a umíráním.

Kdybychom chtěli své křesťanství především ukazovat na vztahu ke smrti a na tom, co je za smrtí, tak se trefujeme do oblasti, kterou člověk nemá příliš „obsazenou“. Neboli naše hlásání evangelia je pod určitým, často neuvědomělým tlakem, že je potřeba řešit především život tady na zemi. Mluvím o tlaku, ale nemusíme tomu všemu podlehnout. Přeci jenom bych se držel toho, že se s lidmi můžeme nejlépe domluvit, když se s nimi bavíme o problémech,

kteří oni sami vidí, ne o těch, o kterých si myslíme, že by je vidět měli. Je to určitý trend zabývat se především tím, co se děje v životě, v intervalu mezi narozením až smrtí, a nikoliv, co se děje za hranicí smrti.

Touha po duchovních věcech

Lidé mají touhy po duchovních věcech. Někdo hledá věci **duchovní jako určitý doplněk pozemského**. Je to asi jako když si dáte k dobrému masu s dobrou přílohou taky trochu zeleniny. Je dobré si to k tomu přidat, ale jde to i bez toho.

Další věc je **touha po ozvláštňení banálního v životě**. Lidé trpí tím, že všechno je v životě obyčejné a pořád se to opakuje a něčím by se to dalo ozvláštňit. A to jsou často vánoce, může to být církevní rodinná slavnost typu svatba, křest atd. Je to jen na chvíli ozvláštňeno, ale je to ceněno a přijato. Jsou to věci nedostatečné, ale pro toho příjemce mají charakter autentičnosti a mohou být bodem, od kterého se zájem o tuto oblast rozvíjí dál.

Potom duchovní je spojeno s mimořádnou pomocí v životě. Jestliže se lidé dostanou do nějaké tíživé situace, tak hledají pomoc. A protože je ta situace nestandardní, tak také hledají nestandardní pomoc. A zde může být touha najít něco, co se vymyká běžnému sortimentu pomoci, jako je banka, půjčka, lékař, psycholog, jdou ještě dál do oblasti věstců a léčitelů, kde lidé hledají především pomoc v životě a někteří si k tomu nechají přibalit i nějaké duchovní zázemí, které věstci, léčitelé a další vyznávají. To je něco, co nás jako křesťany mrzí, ale není to důvod k odsouzení lidí. Samozřejmě, že totéž se může stát i vůči křesťanství, že člověk hledá mimořádnou pomoc v životě a nechá si k tomu přibalit trochu křesťanské víry.

Nicméně zejména u mladší generace zjišťujeme, že je tady něco, co je vyjádřeno větou: **když duchovní, tak necírkevní.** Jestliže nás něco z duchovní oblasti bude zajímat, tak ale ať to nemá žádné spojení s nějakou církví. Averze vůči organizovanému náboženství není jenom v naší společnosti, ale i v Evropě. To je zásadní rozdíl vůči USA. V USA není nic na tom, jestliže člověk patří k nějakému náboženskému spolku, ať už je to velká církev, malé náboženské hnutí.

Jedna ilustrace k tomu, když duchovní, tak necírkevní, je také komerční úspěch Bible 21. Bylo to podáno jako moderní překlad pro moderního člověka bez církevní příslušnosti.

Mladý současník

Jestli mám před sebou konkrétního člověka, tak se musím ptát - ne abych ho kádroval, ale abych mu porozuměl - zda je převážně

- **Ateista** - odmítá Boha explicitně. Musíme dát pozor na to, jestli odmítá Boha, nebo odmítá křesťanství, nebo odmítá církev.

- **Teista** - věří, že Bůh je, ale dál toho o něm moc neví a moc od něho nečeká. Patří sem člověk, který je přesvědčený, že „nad námi musí něco být“.

- **Panteista** - Bůh je přítomen ve všem stvořeném. Náboženské systémy východu, nikoli křesťanského, ale indického, mívají charakter panteistický, zpravidla tam není víra v Boha jako v osobu. Člověk věří v Boha, možná věří i v Krista, ale bez církevní příslušnosti.

- **Věřící samotář** - člověk, který věří v Boha, možná věří i v Krista, ale bez církevní příslušnosti.

- **Neznaboh čili agnostik** - ten, který Boha nezná a neví, zda ho poznat může.

Lidí, kteří o náboženství nic nevědí, kteří se vyznačují náboženským analfabetismem, těch je u nás spousta. Často jsou ale přesvědčeni, že vědí. Jenom ti chytřejší jsou schopni říct, že opravdu nevědí.

- **Něco jiného?** – Existuje řada lidí, kteří jsou náboženskou nabídkou světa zmateni a pro tu pestrost, kterou vidí, a pro neschopnost mezi tím volit řeknou, že neví a že se k ničemu nepřikloní.

Problémy komunikace

Náš **náboženský jazyk** je dnes v mnohém **nesrozumitelný** nebo je mu rozuměno jinak. Každá odbornost má své výrazivo. Ale problém je v tom, že křesťanství je dnes natolik pro lidi neznámé, že jeho výrazivo neznají. Když křesťanství vznikalo, tak navazovalo jazykově na náboženský svět židů a adoptovalo náboženský jazyk pohanů. Pohané nebyli žádní ateisté, žádní neznabohové, ale naopak znalci mnoha různých bohů. Náboženský jazyk tam byl přítomen, protože kultury byly vesměs náboženské. Tohle je dnes jinak. Potřebujeme si uvědomit, že slova jako vzkříšení, život věčný, ztracení, věčná blaženost nejsou známé. Je to otázka komunikace, abychom si s konkrétním člověkem vyjasnili, jestli pod stejnými slovy, které já i on užíváme, máme stejné představy, stejné pojmy, stejné obsahy.

Další věc, která hraje roli, je **chybějící zkušenost s Bohem**. Tam, kde nemám žádnou zkušenost, tak bude dorozumění mnohem horší než tam, kde tu zkušenost mám. Jestliže chci s člověkem mluvit o víře, tak bych se měl pít po jeho osobní zkušenosti, protože na to mohu navázat. To, co je mimo naši zkušenost, velmi těžko chápeme.

Spojné body se světem dnešních lidí

- **zkušenost se vztahem**. Všechny možné

výzkumy ukazují, že zejména mladí lidé si důvěryplných vztahů značně cení a dost po nich touží. A je to pro ně hodnota, se kterou mají zkušenost. Člověk, který vyrostl v prostředí, kde vztahy pořádně nebyly, např. od dětství v dětském domově, špatné kontakty v rodině, může po nich značně toužit. Jestliže přibližují svoji víru ne jako přesvědčení o nepostižitelném, ale jako přiblížení vztahu, který žijí, tak je možné, že se takovýmto způsobem domluvíme.

- **zkušenost se vztahem mezi lidmi.** Je-li vztah dobrý, nechceme, aby zanikl. To je náповěda k chápání věčnosti. Věčnost jako trvání bez konce může být hrůzná představa. Představte si, že v prostředí, které vám není příjemné, jste bez konce. Nebo ještě hůř, v prostředí, které je sice příjemné, ale vůbec se nemění, jste bez konce. Nicméně žijí-li dobrý vztah, tak netoužím po jeho zániku. Věčnost jako nadevše dobrý vztah s Bohem - je to něco, kde netoužím po zániku.

- **osobní sebehodnocení. Kým jsem?** Současný moderní svět na jedné straně vyzdvihuje člověka vysoko, kromě toho hájí osobní svobodu člověka, ale že by se vyznačoval nějakou velmi vznešenou antropologií, to se říct nedá. Samostatný, svobodný a vše užívající člověk je trochu lepší zvíře a v mnoha ohledech i horší. Osobní hodnocení, kým jsem, souvisí s antropologií a docenění křesťanské antropologie, která musí jít dál než to, že jenom řekneme, že máme nesmrtelnou duši. Docenění křesťanské antropologie je cesta, která opravdu stojí za promýšlení.

- **zkušenost přesahu či transcendence, ne tajemna.** V Čapkově povídce Šlépěje se ve sněhu mezi domy objeví stopy, které končí a dál žádná stopa. Zpátky člověk taky nešel. Stopy skončily. Záhada, jak se to stalo. Byl to mimozemšťan? Vznesl se ten člověk? Tohle bych nepovažoval za zkušenost

sti transcendence. Ale tam, kde si člověk uvědomuje, že v jeho životě něco přesahuje to, co prožívá. Ohrožení života a blíženi se ke smrti v člověku vyvolává, aktivizuje otázky, které si dříve nekladl a které směřují k transcendenci vlastního života.

Pro některé lidi „věřím“ znamená, že „nevím“. Někdo prezentuje křesťanství jako náplast na místa, kde neví. Prezentuje-li ho jenom tak, není to dobře. Proto je dobré, když se velmi záhy dostaneme od otázky „Věřím v co?“ k otázce „Věřím komu a proč?“ Odpovídám na oslovení, kterého se mi od Boha dostalo. Víra tedy jako nejenom přesvědčení o něčem, ale věřím někomu něco a mám k tomu důvody. Proto se musím ptát, analyzovat svou vlastní víru, v co vlastně věřím, když říkám: „Věřím jako křesťan“.

V konstituci II. vatikánského koncilu *Gaudium et spes*: „Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka.“ Člověk je povolán k vyššímu životu. Touhy, které vedou k naplnění tady na zemi, které jdou kousek dál než je prožitek v tuto chvíli. Něco nového, něco překračujícího, to jsou svým způsobem zárodky touhy po transcendenci, které má člověk umístěn v intervalu mezi narozením a smrtí. Kristus zemřel za všechny a povolání člověka je ve skutečnosti jen jedno - božské. Člověk je opravdu povolán k tomu, aby překročil hranice tohoto života a zážitků. Člověk je opravdu povolán k partnerství s Bohem. Povolání není ještě uskutečnění. Povolání je šance. V tom povolání musíme být přesvědčeni, že Duch Svatý dává všem možnost, aby se přičlenili k velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh.

Křesťanství je skutečně schopno uskutečnit věci, které se nám jeví jako nemožné. To neznamena, že bude uskutečňovat naše představy. Boží realita moje představy stále koriguje. Mám být stále ochoten se nechat

poučit z Boží strany, že to může být ještě jinak; že to jinak je. Ne že já si tu pořád budu stát za svým, ale tomu Božímu se přizpůsobím. Na druhé straně vidět druhého člověka jako toho, kdo je povolán k životu s Bohem, a to věčně. Vědět k tomu, že způsob realizace je Bohu znám a mně nikoliv, je osvobozující od nepatřičných strachů a úzkostí a násilností a je to samozřejmě výzva, abych já osobně dával Bohu stále víc důvěry. Důvěra, kterou Bohu dávám, neznamená

úkryt pro mou lenost. Je špatné, když jen řeknu: „Pán Bůh to všechno zařídí“ a já mohu točit palcem, protože Bůh pracuje a já mám volno. Jsme nástroje, ale Boží. Hlavní stavbyvedoucí nejsem já, ani nikdo jiný z nás lidí, ale Pán Bůh.

Mons. Ing. Mgr. Aleš Opatrný Th.D. je biskupským vikářem pro pastorači v pražské arcidiecézi, vyučuje pastorální teologii na Katolické teologické fakultě UK v Praze.

PORUCHY OSOBNOSTI

MUDr. Slavoj Brichcín

Přednáška O poruchách osobnosti z nadstavby Studijně-formačního kurzu v dubnu 2009.

Mladí lidé dnes žijí ve světě plném agresivity a ve světě, ve kterém rozhodují média. Je třeba si uvědomit, že podléhají vlivu médií víc než vlivu rodiny nebo výchovných organizací - školy, církve. Jsou pod velkým tlakem médií a je to na duševních poruchách vidět. Daniela Fišerová říká: „*České dítě této doby vidí víc strkající krve než voják v první linii, zná víc rafinovaných způsobů mučení než zkušený gangster, lidé, kteří mu zemřeli před očima by naplnili obrovský hromadný hrob. Masmédia mu běžně nabízejí pohled na drčené kosti a na vyhrželé vnitřnosti. Ukazují mu bolest bez soucitu a smrt bez lítosti. Statistické líčení živého těla je mu předváděno jako užitečná dovednost.*“

Přetlak toho agresivního se zapisuje do každého z nás. Všechno máme ve spánkovém laloku uloženo. Člověk, ať chce nebo nechce, když se někdy dostane do situace snění, anebo vzrušení a nebo naopak do situace prázdnoty a nudy, tak se mu tyto zážitky z virtuálního světa vynoří bezděky ve vědomí

a člověk pak mnohdy jedná pod vlivem toho, co na obrazovce viděl. To platí i o sexuálním chování. Lidé se učí nápodobou a to, co se jim předvádí, samozřejmě není vždycky to, co bychom si přáli, aby děti nebo mladiství viděli. Všechno to, co prožili, i když se jim zdá, že se to posunulo do nevědomí, je stále živé. Když se člověk dostává do nových situací, tak sahá k tomuto prožitému materiálu.

Agresivita

Co je to agresivita? Z latiny ad-gredior znamená přistoupit blízko, přiblížit se. Agrese je chování, které vědomě a se záměrem ubližuje, násilně omezuje svobodu a poškozují jiné osoby a věci. Každá agrese nemusí znamenat něco špatného. Jsou agrese spravedlivé, agrese, které jsou biologicky oprávněné, a agresí může být taky chování, které člověk ani nezaručí. Představte si někoho, kdo prchá v davu a cestou někoho porazí a způsobí mu zranění, které vůbec neměl v úmyslu. Řidič, který nasedá do

svého auta netuší, že se stane odpoledne mužem, který zabil. To je taky agrese, ale není cílená, záměrná, která by znamenala cílené poškozování druhých lidí. Je otázkou, zda ti, kteří vyrábějí porno, jsou si vědomi dosahu svého jednání. Ví jenom, že z toho mají miliardové zisky. Nechci však říct, že se člověk, který sleduje obrazovku plnou krve, stane v důsledku tohoto vnímání agresivní.

Není to tak, že by v nás potřeba někoho zranit, ustupovala. Když je někdo psychicky zraněn a neodpustil, tak ve skutečnosti má potřebu odvety. A odvěta se snadno promění v ovládovou myšlenku. Agrese není totéž co krutost.

Krutost

Je to souhlas s týráním druhých lidí. Naše agresivita se velice snadno vymkne z pod kontroly. Člověk si myslí: tohle zvládám, ale ve skutečnosti tomu tak není. Lidé, kteří umí manipulovat lidskou psychikou, tak dokáží přimět slušného člověka k tomu, aby se choval krutě. Vzpomeňme koncentrační tábory na případy, jak se zacházelo s československými důstojníky v padesátých letech, po nástupu komunistické éry, jak to vypadá na Guantanamo, apod. V lidech, kteří jsou i navenek společensky spořádaní, a v lidech, kteří jsou za normálních okolností schopni kontrolovat své afekty - když se s nimi manipuluje příslušným způsobem - tak se jejich agresivita stupňuje, než že by pohasínala.

Týrání

Týrání představuje účinný způsob, jak manipulovat lidmi. Vzpomeňte na naprosto integrované osobnosti, které měly za úkol z někoho dostat přiznání, které měly za úkol někoho popravit - bylo to omezeno a ritualizováno jenom na vyhrazené osoby. A kat nesloužil jako příklad pro mládež nebo pro ostatní populaci. U nás ve věznicích vím

(autor vedl oddělení se sexuálními delikventy – pozn. redakce), že vězňe za komunismu věšeli nebo že rozkopali vězňům varlata atd. Bachaři se na tom podíleli minimálně tím, že tohle trpěli. Brutální duševní týrání - před tím nesmíme zavírat oči. Je to strašně moc v rodinách. Významný český psychiatr docent Nevole shrnul případy, o kterých se dověděl ve své klinické praxi, o chování lidí v manželství. Zjistil, že lidé, kteří mají partnera vázaného, tak se k němu chovají daleko hůř, než by se chovali ke komukoliv venku mimo rodinný kruh.

Jaké je východisko? Přicházejí lidé, kteří zažili šikanu, zažili výchovné chování málo empatické, zažili těžké sexuální zneužívání. Někoho nechávají vychovatelé hladem, když se chtějí nějakým způsobem prosadit proti mladému člověku. Můžeme si dělat iluze, že napravíme něco tím, že takového člověka přijmeme, že mu nastavíme své uši a budeme trpělivě naslouchat všemu tomu, co prožil. To nestačí. Byl udělán velký experiment, ministr zdravotnictví podepsal zákon o interrupcích. Tehdy byly stanoveny komise, ve kterých byly 3 lidi a jejich posláním u každé žadatelky o přerušování těhotenství bylo, aby jim to nějakým způsobem vymluvili, nabídli nějakou alternativu. A některé ty maminky daly na naléhání komise a dítě si nechaly. Psychologové měli k dispozici data od těchto lidí, kteří se narodili jako původně nechtěné a mohli je sledovat v určitých časových intervalech. Jak si myslíte, že to dopadlo s těmito dětmi, mladistvými, dospělými, kteří se neměli původně narodit? Tady existuje rozdíl mezi mužem a ženou. Když si muž, který byl původně odmítán, máma se s tím ještě prala v prvních měsících těhotenství, vzal ženu z normální rodiny, tak se ukázalo, že ta žena dokázala muži nahradit zlé dětství. To je ale dlouhodobé působení. Naše psychoterapeutické vlivy i naše působení nemůže být dostatečnou

protilátkou, protidávkou jedu, který člověk dostal v prvních měsících nebo v prvních letech života. Na to musí být léta citového přísunu hodného člověka, který má člověka, jenž byl takovým způsobem zasažen, rád.

Sadismus

Sexuologové vyhrávají pojem sadismus pro sexuální motivace a mluví o třech typech sadistů:

1) **pseudopedagogický sadismus** – lidé, kteří jsou v nadřazeném postavení, se chovají ke svým svěřencům krutým způsobem a mají z toho vnitřní zadostiučinění. Když se jim měří sexuální vzrušení, je muž sexuálně vzrušen, i když nedochází k povrchovým změnám jeho přirození. Je sexuálně vzrušen dřív, než si uvědomí prokrvení svého přirození. Když se těmto mužům promítají obrázky o krutém zacházení lidí mezi sebou, dochází u nich k neuvědomovaným, ale dobře měřitelným objemovým změnám přirození. Mohou to být vojenští velitelé, kteří se uspokojí tím, že seřvou četou, a nutí ji, aby na opičí dráze do úpadu cvičila, a nebo to mohou být bachaři, lidé v koncentračních táborech, kteří aniž si to uvědomují se sexuálně vzrušují tím, že týrají druhého člověka.

2) **Fetišistický sadismus** – lidé ví o své úchylce, vědí o tom, že je vzrušují scény násilí, a vytvářejí si ritualizované hrátky. Patří sem sadomasochistické sklony. Sadomasochistické kluby, kde masochista potřebuje, aby se jeho partnerka oblékla příslušným způsobem, aby měla na sobě cvočky, vysoké boty, podpatky, řetězy, ... A nechá se násilným způsobem „ošetřovat“. Nejde to do takového extrému, aby ten fetišistický sadomasochista chtěl ublížit či zabít, jsou to hrátky pro tu danou chvíli.

3) **Agresivní sadisté** – cílem není fyzické mučení, týrání, ale jsou to lidé, kteří chtějí svého partnera nebo spíš obět dostat pod svou

kontrolu. Naštěstí jsou tyto případy vzácné. Když se člověk sexuálně sblíží s obětí, tak jeho touhou je co nejdále u sebe oddálit vyvrcholení, aby co nejdéle měl obět ve své úplné moci. Někdy dojde i k zavraždění, což nebývá se sexuálním podtextem, ale aby zametl svědka.

V běžném životě jsou tyto věci méně časté, Když se člověk dívá na porno, tak povinnosti všedního dne, které ho čekají mu většinou neumožní něco jiného, než aby se vzrušoval fantaziemi toho, co na obrazovce viděl. Na druhé straně jsou lidé, kteří se tomu věnují celé hodiny.

Byl udělán výzkum na souboru 19-ti mužů nejrůznějšího intelektu, nejrůznější společenské úrovně, kteří věnovali řadu hodin koukání na porno v televizi nebo na internetu. Nebyli schopni se této závislosti zbavit. Vyvýjejí se závislost na internetu má několik stupňů. Lidé chtějí pořád ostřejší a ostřejší podněty. Nejdřív je to pro ně nové, tak je to zaujme. Potom si na to zvyknou a řeknou si: „O co jde? Já nic zlého nedělám, jen se na to podívám. Pak hledají stále účinnější a exotičtější podněty a pak jsou úplně neschopni se toho zbavit. Měl jsem člověka, který když ještě nebyly na internetu filtry si s tím neuměl poradit, tak se nechal přeložit do USA, kde filtry fungovaly. Byl tam půl roku, tam to nedělal a když se vrátil, dělal to opět. Odcházel i ze svého pracoviště k počítači.

Jsou to věci, které ohrožují rodinnou svobodu, pracovní výkonnost, ... Člověk, který je závislý na internetu a pornografii, se stává otrokem. Umocňuje se to tím, že přitom masturbuje, a pak upadá jeho manželský život, nevyspí se, ... Je to jev poměrně rozšířený a je třeba s tím počítat, že se to člověku vymkne z pod kontroly a stane se otrokem této techniky.

Poruchy osobnosti

1) **specifické poruchy** – jsou vývojovou záležitostí, člověka postihují prakticky od dětství, v dětství, pubertě, dospívání, až po duševní a sociální zralost

2) **změny osobnosti** – nasedají na zdravou osobnost, která utrpěla v průběhu svého života nějakou újmu, nějaké kruté zacházení – koncentrák, dlouhodobý stres.

Duševní poruchy – typy

1) **Paranoidní člověk** - člověk, jehož ego je poměrně zbytnělé a je přecitlivělý na všechno, co se děje kolem něho. Když ho někdo odmrští, když mu někdo nevyhoví, tak to pokládá za velkou osobní urážku. Jsou to lidé ješitní, citliví, mají tendence k trvalé zášti, neumějí odpustit. Jsou podezřívaví, mají bojovný smysl pro osobní práva, jdou do krajnosti, za svým cílem sebezprosazení. Zabývají se nepodloženými spikleneckými teoriemi, které se nemusí týkat jenom jich osobně, ale mají sklon vykládat události v politice ve společnosti jako spiklenecké záležitosti. Jsou to lidé žárliví, kteří nepodloženě svého partnera považují za svého nepřítele, za člověka, jemuž není možné důvěřovat, jenom podezírat a shánět si důkazy, že je mu/jí nevěrný. Když pracují se žárlivcem, tak nikdy neplatí rozumové argumenty, to nemá žádný smysl, tam je zraněno ego. Člověk může trpět i mindrákem, může být zakomplexovaný - a právě proto prosazuje sám sebe, protože někdy v minulosti utrpěl nějaký citový úraz. Co s tím? Jedině zlepšovat jeho sebedůvěru, aby se dostal do pokoje. Ale to je strašně těžké.

2) **Schizoidní člověk** – především je introvertní, obrácený do vlastního nitra a poměrně citově chladný, jak k sobě, tak k druhým lidem neumí být vstřícný, něžný. Je to člověk, který je postižen od

dětství „studeným odchovem“. City jsou mělké, neumí vyjádřit emoční vztah, je úplně lhostejné, jestli ho chválíte, nebo ho kritizujete, budete-li ho trestat, a nebo ho budete vyzdvihovali. Společenské podněty, které mu chtějí podat zpětnou vazbu, neregistruje. Žije většinou samotářsky a zaměstnává se vlastními fantaziemi. Jeho fantazie je bohatá, jeho vnitřní život je pestrý, ale lidi kolem sebe nepotřebuje.

3) **Osobnost disociální** (mravně tupá osobnost) – disocialita - pohrdání společenskými pravidly, pohrdání zvyky v okolním prostředí, pohrdání zákonem – mravně tupá osobnost - jsou lidé, kteří jsou neschopni poučení trestem, tzn. že když by byl 15 let ve výkonu trestu a užíval šikanu, tak ho to nikterak nepoučí a vstoupí znovu do rizikové situace. Disociální člověk je naprosto bezohledný ve vztahu k nejbližšímu okolí. Čím je inteligentnější, tím je nebezpečnější. Nehledí na své děti, na svou partnerku, je rozhodnut se prosadit a získat všechno, co je pro něho dosažitelné. Má výraznou tendenci k svádění viny na někoho jiného. Umí racionalizovat, vysvětlit to, co se mu děje, tím, že to zavinilo okolí. On na tom, co se mu děje a nebo na tom, co udělal, nenese žádný podíl. Když je někdo ještě orientován sexuálně jinak než normálně, tak je schopen svou oběť vydávat za pachatele: „Nemohl jsem dělat nic jiného, ne já, ale to dítě mě svedlo.“ Jsou bez prožitku viny.

4) **Citově nestabilní porucha osobnosti** (labilní)

A) **impulsivní** – člověk jedná nikoliv plánovaně, záměrně, ale podléhá vnitřním impulzům, často vzteku.

B) **hraniční osobnosti** - lidé, kteří neudrží vztahy, v partnerském ohledu jsou velice proměnliví, nezodpovědní. Bláznivě se zamilují, ale není to pravé zamilování, nýbrž

to trvá jenom několik týdnů a pak se obrátí k člověku, kterého předtím milovali, zády. Lidé, kteří dělají sebepoškození, když se mu stane něco takového, tak se pořežou a nebo popálí, dělají sebevražedné pokusy. Jsou to obtížné případy, které jsou velice proměnlivé ve svých vztazích k okolí.

5) **Osobnost hysterionská** – hysterio (herec) – lidé, kteří jsou teatrální, sebpředvádějící, jsou velmi sugestibilní, nespolehliví, ale všechno je to takové přehrávané, jako když by chtěl ochotník hrát svůj život, projevují se nejenom v erotické oblasti, ale i v pracovním prostředí, kdy na sebe chtějí strhávat pozornost. Dělá jim moc dobře, když jsou v ohnisku pozornosti, ženy se nadměrně soustřeďují na fyzický vzhled, na přitažlivost, nepatřičně svůdné, snaha upoutat eroticky, touha po ocenění, aby zažívali potlesk, souhlas.

6) **Nutkává osobnost** – lidé skrupulózní – perfekcionisté, puntičkáři, kteří dokáží být náležitě paličatí, prosazují svá pravidla, nedají na to, co jim říká okolí. Na jedné straně jdou nesmlouvavě za nějakými regulami a na druhé straně se prosazují v tom svém chování, na které si navykli, nechť se toho vzdát, za žádnou cenu to nechť opustit. Jsou velmi nepřijemní při sžívání manželské dvojice nebo snoubeneckého páru, protože to, co platilo u nás, tak to bude platit taky v naší nové dvojici. Nejsou schopni přijmout kompromis, v tom, že my si musíme vytvořit nová společná pravidla v novém páru. Nikoliv to u nás bylo správně a u vás to bylo špatně. Pokud jsou neurotičtí, tak trpí vtíravými myšlenkami a pochybami. Jsou to lidé, kteří se chodí přesvědčit, zda nsvítí světlo, jestli nehřeje žehlička, jestli je vypnutá pračka apod.

7) **Úzkostná osobnost** – lidé v trvalém celoživotním vnitřním napětí. Souvisí to s tím, že sami sebe pokládají za nedokonalé,

za nešikovné, nepřitažlivé, zamindrákované osoby, přesvědčené o tom, že sociálně neobstojí. Nadměrně se tím zabývají a vyhýbají se takovým společnostem, kde si nejsou jisti přijetím. Kde je to pro ně neznámé, tak tam vůbec nejdou. Jejich životní styl znamená vyhýbání se situacím, které neznají, které jsou pro ně trapné, protože si tam nepřipadají dobře.

8) **Závislá osobnost** - na někom visí, nevěří sama sobě, přesunuje odpovědnost na jiného člověka. Zásadně nejde do situací, kdy by byla sama, vždycky chce mít někoho po svém boku a přitom vůči tomu člověku, na němž je závislá, ta osoba ani neuplatňuje své vlastní požadavky, to znamená, že i se obává vyslovit přání. Nadměrně vyhovuje člověku, který je jejím patronem, který je ten rozhodující. Má stále obavy, že bude opuštěn tou osobou, že zůstane sám, že v životě neobstojí. Neustále se nechá ujišťovat o tom, že právě ta cesta je správná: mám si vzít tuhle ženskou nebo jinou?

9) **Nezdrženlivá osobnost** – lidé, kteří podléhají návykovým stavům – kuřáci, alkoholici, toxikomani, kteří svému potěšení neumí odolat.

10) **Pasivně-agresivní osobnost** – neumí vyjadřovat své negativní pocity. Když je nespokojena s partnerem, s okolím, na pracovišti projevuje se tím, že zanedbává to, co by měla dělat. Je to agrese vyjadřovaná oklikou, není to přímý útok, ale nepřímý, může to být pomlouvání, liknavost v nějakých naléhavých úkolech, člověk nevyhoví, tváří se ochotně, ale ve skutečnosti nesplní to, co se po něm žádá. Trpí tím, že neumí vyjádřit svůj negativní cit. My bychom měli učit mládež, aby se vyjadřovala nejen v situaci, kdy se cítí s partnerem dobře, umí říct, co ji potěšilo, ale aby v sobě partneri nestrádali negativní pocity, které potom vybuchnou. Aby uměli referovat o svých negativních

pocitech přiměřeným způsobem.

Ani psychologové, ani psychiatři si nedovolí udělat definitivní diagnózu dřív než v 16 nebo 17 letech, i když třeba už u 12-ti letého kluka se projevují prvky paranoidní.

Sexuální identita

Sexuální identita znamená vědomí - jsem muž, nebo jsem žena. V době nitroděložního vývoje ve čtvrtém, pátém a šestém měsíci těhotenství se v mozku každého člověka vytvářejí tři centra:

- Centrum pro sexuální zaměření – tzn. jestli se bude zajímat o opačné pohlaví, nebo o své pohlaví.
- Centrum pro sexuální totožnost – jestli bude spokojený s tím, jaké má pohlaví, a nebo bude hrubě nespokojen s tím, že se narodil jako chlapec, nebo jako holčička.
- Centrum pro rozdílné hormonální poměry. Je odlišné pro kluky a holky.

Když dojde k nepravdělnosti v návaznosti těch tří center při nitroděložním vývoji v mozku plodu, tak jsou z toho všelijaká sexuální neštěstí. Například že člověk není spokojen se svou sexuální identitou. Mezi druhým a třetím rokem je identita hotová a navenek se projevuje rolí, tzn. odlišná role chlapecká a odlišná role dívčí. To, co očekává společnost od nás, jestli se ztotožníme s ženskou nebo mužskou rolí, tomu se říká sexuální identita.

Rozhodující pro pohlavní identitu je to, co máme v hlavě - psychické pohlaví. Někdo může být dokonale muž po všech stránkách, ale psychicky se od malička cítí zaklet v opačném, nepatřičném těle. Ten muž si připadá, že je žena a že ho příroda nějakým způsobem potrefila, že se zkrátka narodil nějak špatně. Tomu říkáme „poruchy pohlavní identity v dětství“.

Lidé si toho všímají – holka může mít klukovské chování – leze po stromech, chytá v bráně, chce hrát hokej, nechce si hrát s panenkami, nechce si oblékat sukýnku, pere se s mámou, když by si měla vzít něco jiného než kalhoty, nechce jít do tanečních, může mít odpor k vlastnímu genitálu atd. Naštěstí jsou to jen zlomky promile lidí.

Nakonec to někteří vzdají v pubertě a podrobí se společenskému nátlaku, ale jiní naopak si to prosazují. Když je tato transsexuální potřeba u žen, tak z nich nejsou transsexuálové, ale jsou z nich homosexuálové - lesbičky s mužským chováním. Zase naopak existuje jeden typ homosexuálních mužů – gayů, který se chová nápadně žensky – poznáte to na jeho hlasu, na jeho pohybech atd. Tragédie je, když v dětství neměl žádné poruchy, ale v pubertě najednou člověk začne mít tyto pocity a jde mu o to, aby změnil matrikové pohlaví, aby mohl chodit močit třeba na záchod opačného pohlaví... Nejde tam vůbec o to, aby sexuálně žil, jde o společenskou roli. Po právní stránce se neruší jejich rodičovství. Muž zůstává nadále otcem, žena zůstává nadále matkou tak, jak byla původně. Musí mít stále základní povinnosti ve vztahu k dětem, které zplodila.

Profesní dráha MUDr. Břichcína je velmi bohatá. Pracoval na několika lékařských pracovištích, kde uplatnil svou psychiatrickou, ale postupně i sexuologickou specializaci. Založil sexuologické oddělení v Českých Budějovicích. Od roku 1986 pracuje v Psychiatrické léčebně v Praze-Bohnicích, dlouhodobě jako primář a posléze jako vedoucí lékař sexuologického oddělení. Pracoval jako předseda meziresortní komise ochranných léčeb na Ministerstvu zdravotnictví. Pracoval i jako ředitel Psychoterapeutické sekce České křesťanské akademie.

SEKCE PRO MLÁDEŽ ZVE, POŘÁDÁ A INFORMUJE...

PŘÍCHOVICE SLAVÍ 30 LET

Příchovice – Interdiecézní centrum života mládeže Křižovatka (IDCŽM). DCŽM jsou domy založené diecézním biskupem, nepřetržitě otevřené mládeži. Žije zde základní společenství (kněz a tým mladých lidí), které usiluje o praktický život křesťanské lásky a o to, aby byl Kristus přítomen v jejich středu. A interdiecézní znamená, že zde nejezdí mládež pouze z litoměřické diecéze, ale i z ostatních diecézí a nebo ze zahraničí.

Z historie i současnosti:

Začátky příchovické Křižovatky sahají do roku 1979, kdy byl římskokatolický kněz P. Miroslav Šimáček vyhoštěn z Chomutova do pohraničí pro svůj „neblahý vliv“ na mladou generaci. Od té doby přijížděly do Příchovic stovky mladých lidí. Od 1. října 2000 zde působí kněz P. Vladimír Novák, který vede a spravuje centrum v osvědčeném a mnoha lety prověřeném řádu a programu. „Nejvíce jich přijíždí během velikonočních svátků, kolem Silvestra a koncem léta, ale centrum je otevřené 24 hodin denně a 365 dní v roce,“ upřesňuje P. Novák. „Posláním Křižovatky

je nabídnout mladým lidem kvalitní využití volného času. Jeho součástí jsou především aktivity spojené s osobnostním rozvojem, vzděláním a rozvojem sociálních dovedností, ale také turistika, sport, hry, hudba nebo divadlo,“ doplňuje P. Novák, „mládež tady často řeší svoje přátelské i partnerské vztahy, povolání, problémy doma nebo v práci.“ Styl života v Centru se inspirováno evangeliem, ale víra není podmínkou k přijetí. Každodenní chod centra zajišťuje tým 3-4 mladých lidí, kteří zde působí 1-3 roky.

Kateřina Regendová

PRÁZDNINY NA VESMÍRU

DCŽM Vesmír má během letních prázdnin pro mládež „STÁLE OTEVŘENO“. Zveme ke společné přípravě programu: hry, sport, diskuse, „témátka“, filmy, chvíle ztišení, modlitby, práce atd. Během prázdnin proběhnou minimálně dva koncerty.

12. - 15. 8. Putování do Králík na diecézní pouť

16. – 22. 8. Taneční týden

23. – 28. 8. Sportovní týden

28. – 30. 8. „BB aneb Benvenuto Benedetto“ - přípravný víkend na návštěvu Sv. otce

S sebou: spacák, přezůvky a cca 150Kč/den. Prosíme, hlase se předem na tel.: 494 663 140 nebo na e-mail: dczm.vesmir@atlas.cz. Bližší informace na www.vesmir.signaly.cz.

PRÁZDNINY VE STARÉ VSI N/O

Společná **Brigáda**

Chceš nám pomoci, prožít společné chvíle modlitby, výletů, her, zábavy a mnoha dalšího? Přijed' k nám na **Diecézní středisko mládeže do Staré Vsi n/O**. 7. – 10.7. 2009! Můžeš přijet na jeden, dva, tři,... dny. Piš na mail: stara.ves@razdva.cz nebo volej: 558 669 413, popř. 731 625 718.

Tradiční **Rozlučka**

Rozloučit se s prázdninami a týmáky, kteří končí svou službu na Středisku, a zároveň prosit o požehnání pro nový školní rok můžeš **29.8. 2009** ve 14.30h (poslední srpnovou sobotu) na Diecézním středisku mládeže ve Staré Vsi n/O. O zábavu bude postaráno a taky se najde něco na zub.

PAPEŽ BENEDIKT XVI. NAVŠTÍVÍ ČESKOU REPUBLIKU

Ve dnech 26.-28. září 2009 navštíví Českou republiku papež Benedikt XVI. Během třídenní návštěvy zavítá do Prahy, Brna a Staré Boleslavi. Program ve Staré Boleslavi bude probíhat již od nedělního večera od 19:30 do 22:30 hodin na podiu na Mariánském náměstí. Poutníci mohou přespat pod širákem a nebo ve vlastních stanech. V případě nepříznivého počasí bude náhradní ubytování zajištěno. V pondělí ráno bude od 6 hodin probíhat předprogram na louce, kde bude od 9:45 hodin sloužena mše svatá spolu se Svatým otcem a po ní bude následovat setkání Svatého otce s mládeží.

Praktické informace:

Počítejte s příchodem na místo setkání v pondělí 28.9. nejpozději do 8 hodin. Od 4 hodin ráno budou zpřístupněny sektory. Posílení vlakových spojů nebo mimořádné spoje do Staré Boleslavi jsou stále v jednání. Vstupenky do sektorů budou distribuovány přes duchovní správce ve farnostech.

Dar mládeže papeži

Mládež předá papeži dva dárky – **fotoknihu** zobrazující činnost katolické mládeže a hnutí, komunit a řeholí v České republice a **šek s vybranou částkou** určený pro trpící a hladovějící v Africe (veřejná sbírka „**Pro Afriku**“). K této sbírce se můžete přidat i vy. Číslo účtu: **2102316603/2700**, variabilní symbol pro právnické osoby (včetně farností): IČO, variabilní symbol pro fyzické osoby (např. zasílající dar za společenství): datum narození a do zprávy pro příjemce uvést jméno a příjmení. Na požádání vystavíme potvrzení o daru při částce vyšší než 500 Kč. Veřejná sbírka bude oficiálně vyhlášena od 15.7.2009. Peníze na účet můžete sbírat a posílat již teď. Děkujeme!

Aktuální informace jsou k dispozici na oficiálním webu www.navstevapapeze.cz. a na <http://navsteva-papeze.signaly.cz/>

Prosíme o modlitby za přípravu a zdárný průběh návštěvy. Udělejme vše pro to, aby úroda z návštěvy byla bohatá.

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

4. - 8. srpna 2009 Zlaté Hory

*“Potom vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které si vyvolil, i přišli k němu.”
(Mk 3,13)*

A je to tady! Po pěti letech můžete opět prožít vícedenní setkání mladých z ostravsko-opavské diecéze. Místo konání bude v malebných Jeseníkách - **Zlaté hory**.

Na co se můžete těšit... koncert slovenské skupiny Out of Control (www.outofcontrol.sk), známé české kapely Oboroh (www.oboroh.cz), workshopy, zábava, sportovní vyžití, spousta nových kamarádů, mše svaté, křížová cesta, noční bdění, zpěv, spolupráce,

dárek na památku ...na závěr připojení se k **hlavní pouti na Maria Hilfu**...a mnoho dalšího!

Cena: 1 000 Kč

Více informací u zástupců za děkanáty, kaplanů pro mládež a na webu <http://dcm.doo.cz/diecezko09>. Pořádá Diecézní centrum mládeže, Kostelní nám. 1, Ostrava tel.: 596 116 522, kl. 238, email: dcm@doo.cz

40. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

11. - 16. srpna 2009 Příchovice

„I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům.“ (1 Petr 2, 5)

Program:

Úterý 11.8.

18.00 mše svatá a uvítání

Středa 12.8.

Téma: **Jsme živými kameny církve**

Hlavní host: Mons. Jan Baxant, 20. biskup litoměřický

Čtvrtek 13.8.

Téma: **Modlitba – základ toho, abychom zůstali živí**

Hlavní host: P. Vítek Zatloukal, ředitel Sekce pro mládež ČBK

Pátek 14.8.

Téma: **Oživení - resuscitace - nikdo se nemůže resuscitovat sám – Duch Svatý Resuscitátor“**

Hlavní host: MUDr. Martin Uher, záchranář hl. města Prahy
koncert kapely Šatlava

Sobota 15.8.

Téma: **Jsme živé kameny, oživené Duchem Svatým. Oživujeme i ostatní!**

Hlavní host: P. Palo Poláček, kaplan v Jablonci nad Nisou

Neděle 16.8.

10.00 mše svatá a závěr

Po celou dobu bude probíhat nonstop adorace, čekají nás lanové aktivity, sport, představení řádů, komunit a hnutí, svědectví bývalých narkomanů, kulturní představení, workshopy... Setkání doprovodí kapely VíBůh a KaPři.

